

Стоїть верба над кручею

Марія Пригара

Де в'ється шлях покручений
І гине десь в яру,
Гнучка верба над кручею
Вклоняється Дніпру.
Уся укрита шрамами
Ота верба стара.
Гілля її поламане,
Посічена кора.
Тремтять сучки розколені,
Струсивши листя мідь.
Копни лишень при корені —
Осколок забряжчить.
В ту давню ніч загравою
Кривавилась ріка.
В пільмі над переправою
Громадились війська.
Хто пліт штовхав із силою,
Хто гнав човна з коси.
— Не бий їх, Дніпре, хвилею!
Легесенько неси!
Як бомба вирву виріє
І піде хтось на дно —
Він знов на волю вирине,
Пливтиме все одно.
А кулі поруч хвиськали,
Шукали міни ціль.
Та ось, труснувши бризками,
Солдат підвівся з хвиль.
По схилу збіг сипучому,
Задихавшись на мить,
Сказав вербі над кручею:
"От звідси будем бить!"
Згинався стовбур колесом
У сьайві злих ракет.
Всю ніч захриплим голосом
Татакав кулемет.
Його трошили мінами,

Його вогнем мели,
Але в Дніпро не скинули
І знищить не змогли.
Солдат не впав поранений:
Він буде жить та жить.
Верба, укрита шрамами,
Як пам'ятник стоїть...